

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ 15 — *Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ.

Φίλοι συνάδελφοι ! καλὰς μὰς στέλλουσιν εἰδήσεις
Περὶ τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν ζητήματος καὶ πάλιν,
Διότι νῦν εἰς τελικὰς τὸ πρᾶγμα κεῖται λύσεις
Κ' ἐλπίζω νὰ μὴν εὕρωμεν ἀντίστασιν μεγάλην.
ὦ ! τώρα ὅπως δὴποτε χωρὶς νὰ πλανηθῶμεν
Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν πῶς θάλασσαν ὀρώμεν.

Εἶν' ἀληθές, ἐμόχθησα πολὺ ἕως νὰ φέρω
Εἰς τόσον ἀπροσδόκητον τὸ ζήτημά μας λύσιν,
Ἄρκει μόνον μοὶ φαίνεται ἓν δεῖγμα ν' ἀναφέρω,
Ἐξ οὗ ὅμως ἐκφέρετε ἐπὶ τῶν ἄλλων κρίσιν.
Ἄρκει μόνον νὰ μάθῃτε πῶς νύκτας ὀλοκλήρους
Διήλθον πάντα αὐπνοῖς πλανώμενος μ' ὄνειρους.

Καὶ ἦτο χρεῖα, Κύριοι, ἦτο μεγάλη χρεῖα,
Τουτέστι θέλω νὰ εἰπῶ πῶς ἦτο ἀναγκαῖον
Ἐν τῇ κατατρυχούσῃ με ἐκείνῃ αὐπνίᾳ
Νὰ ἴδω πραγματούμενον ἓν ὄνειρον ὥραιον.
Ἄν δὲν ἡγρύπνουν ἄλλως τε καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας,
Εἰς ὅμοιον δὲν ἔφθανε τὸ ζήτημά μας πέρας.

Ἄλλ' ὅμως ἤκουσά τινες νὰ ψιθυρίζουν ἔξω
Ὅτι ἡ λύσις εἰς ἐμὲ ποσῶς δὲν χρεωστεῖται.
Τώρα χωρὶς ἐγὼ αὐτὸς τὸν στέφανον νὰ πλέξω
Σὰς ἐρωτῶ, συνυπουργοὶ, καὶ θὰ μὲ τὸ εἰπῇτε,
Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος εἰς ποῖον νῦν ἀνήκει
Ἀφοῦ πολλάκις ἀγρυπνῶν μ' εὗρεν ἡ ἀμφιλύκη;

ΧΟΡΟΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ.

Νύκτας τόσας
Περατώσας
Ἐν ἀγρύπνῳ παραχῇ
Σὺ κυρία
Εἶς' αἰτία
Ἄν τὸ ἔθνος εὐτυχῇ.

Σὺ καὶ μόνος,
*Ὁν αἰῶνος,
Καὶ πατὴρ τοῦ ἔθνους σὺ,
Σὺ σωτὴρ του,
Ἄροτὴρ του
Καὶ ἐλπίς αὐτοῦ χρυσῇ.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Ἐν τούτοις ἄλλο ζήτημα σπουδαίως μὲ ταράσσει
Τὸ τοῦ στρατοῦ, ὅπερ πολὺ σήμερον κατεπιίγει
(Καὶ τώρα ὁ καθεὶς ὡμῶν ἐδῶ ἄς πλησιάσῃ
Νὰ μάθῃ πῶς ἀπέμειναν τώρα πολὺ ὀλίγοι.)
Διότι τὸν διέλυσα μὲ ἐννοεῖτε ὅλον
Ἄφ' οὗτε Λάρισσαν ἐγὼ ἤλπιζον οὔτε Βῶλον.

Τώρα ἂν ἡδυνάμεθα ἐκ τῶν μικρῶν μας πόρων
Στρατὸν νὰ σχηματίσωμεν κ' ἐλάχιστον στολίσκον,
Ἴσως θὰ ἀπεστέλλομεν αὐτὸν μέχρι συνόρων
Κ' ἐκεῖνον θὰ ἐκλείομεν εἰς τινὰ λιμένισκον
Καὶ οὕτως ἀφ' ἐνὸς στρατὸς φρουρῶν τὰ σύνορά μας
Καὶ πλοῖα ἀρμενίζοντα εἰς τὰ παραλία μας.

Αἶ ! Κατάσκε δὲν λαλεῖς, Βούλγαρη σιωπαίνεις,
Πετιμεζὰ εἰρήνης καὶ σὺ Μαυροκορδάτε,
Λομβάρδε σὺ δὲν ὁμιλεῖς, ἀναυδος ἴσως μένεις ;
Ἄ ! δὲν λαλεῖ κανεὶς ὡμῶν καὶ πάντες σιωπᾶτε ;
Ἄ ! Κουμουνδούρε ! Ἄλλοτε ὁ Κρρρ.. ἂν εἶπε Σόλων
Ἐγὼ στρατὸν ἀναφωνῶ καὶ Στόλор ! Στόλор ! Στόλор !

(*Ἀρχεται παραλαλῶν*)

Ἄ! ἔρχονται! Μὲ ρίπτουν ... στηρίζατέ με πίπτω.
Ἴδου ἐν καραβάκιον! Ἴδου εἰς στρατιώτης!
Πλὴν νὰ . . . Νομίζω τὴν βουλὴν ἐκεῖ ἀνακαλύπτω....
Ἴδὲ, πῶς μ' ἐπιτίθεται . . . τὰ πάντα ματαιότης!
Καὶ τώρα δὲν μοὶ λέγετε, ἂν τὴν βουλὴν καλέσω
Ἵπάρχει ὑποψία τις νὰ μείνω ἢ νὰ πέσω;

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ

Τί νὰ ἔχῃ
Ποῦ νὰ τρέχῃ
Ποῦ ὁ νοῦς του νὰ πετᾷ;
Ἐμπρὸς βαίνει,
Πίσω μένει
Ἵπταται καὶ σταματᾷ.

Τὴν βουλὴν μας,
Συμβουλὴν μας
Νὰ ἀκούσῃς ἂν ζητῇς,
Ἄν καλέσῃς
Ἵσω; πέσῃς,
Πλὴν θὰ μείνῃς νικητής.

Ὁρφεύς.

Κύριε «Μὴ Χάνεσαι»,

Ὅχι πλέον Ὁρφεύς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἄλλ' Ὁρφεύς ἐν μέσαις Ἀθήναις κατήντησε τὸ Βιθύνειον θέατρον, διότι καθ' ἐσπέραν δίδει rendez-vous ἐκεῖ τὸ ἄνθος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, καίτοι παραπονούμενον κατὰ τῆς σκότης τοῦ Σούτσου καὶ καταρώμενον ἂνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τὸν ἀκαμπτὸν αὐτὸν δῆμαρχον.

Οὐδεὶς πλέον ὁμιλεῖ περὶ ἀποστάσεως κλ. Ἐν μόνον παρᾶπονον ὑπάρχει, ὅτι δὲν εὐρίσκουν ὅλοι θέσεις ἔμπροσθεν. Ἄλλ' ὁ πρόθυμος Βιθυνὸς καὶ οἱ ὑποχρεωτικώτατοι Νιόνιος καὶ Σπύρος Ταβολάραι τοποθετοῦν *καρεκλίτσαις* εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ παρὰ τὴν ὀρχήστραν καὶ ἔτσι εὐχαριστοῦν ὅλον τὸν κόσμον.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐπῆλθον ἀρκεταὶ βελτιώσεις καὶ ἂν ὁ φιλότιμος Βιθυνὸς λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ὅλα ὅσα διὰ τῆς παραβούσης μου τῷ ἐύστησα, οὐδὲν πλέον παράπονον θὰ ὑπάρξῃ.

Οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ Μενάνδρου ἐθριάμβευσαν εἰς τὴν Παιδοκλέπτριαν, τὴν φρόνιμον σύζυγον, τὸν Ταρτοῦφον καὶ τὸ Ἀλάθητον ἱατρικόν. Ἐκτὸς δὲ μικροσκοπικωτάτων τινῶν ἐξαιρέσεων, τῶν μεμψιμοιρούντων δηλ. εἰς ὅλα, αἱ πολλαὶ ἑκατοντάδες τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐν λόγῳ θεάτρου κατευχαριστήθησαν ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἔργων καὶ ζωηρότατα ἐχειροκρότησαν πάντας τοὺς προσφιλεῖς αὐτοῖς ἡθοποιοὺς καὶ ἰδίως τὰς κυρίας Ταβολάρη, Χέλμη καὶ Νικηφόρου καὶ τοὺς κκ. ἀδελφοὺς Ταβολάρη, τὸν Νικηφόρον, τὸν Λαζαρίδην, τὸν Βούλγαρην, τὸν Πετρίδην καὶ τὸν νεοσύλλεκτον Καρδοβίλην, ὡς καὶ τὴν Μέλπω.

Αἱ κακαὶ γλῶσσαι λέγουσι ὅτι τὸ θέατρον τοῦτο ἐγένετο ὡς *reclame* ὑπερτιμῆσεως τῶν παρ' αὐτῷ γαιῶν κ.λ. Ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι ἡ πολυἀριθμὸς ἐκεῖνη συνοικία ἐδικαιοῦτο νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὴ τὸ θεατρὸν τῆς, ἀφοῦ ὅλον τὸν λαὸν τῆς πρωτευούσης ἀπερρόφα ἂνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τὸ «Βαθρακονῆσι» μὲ τὰ παρ' αὐτῷ τρία θέατρα του, ὠδικά καφενεῖα του κλ.

Τώρα καὶ ὁ φίλος κ. Δρόσης ἔχει εἰς τὸ πλάγι του τὸ ἀγαπητόν του Ἑλλ. θέατρον καὶ δὲν θὰ κοπιᾷζῃ ἐπανερχόμενος αὐτοῦ.

A revoir λοιπόν, Κύριε «Μὴ Χάνεσαι» εἰς τὸν Ὁρφέα καὶ ἐκεῖ πλέον ἐν τῷ μέλλοντι τὰ λέγομεν.

Σοὶ εἶπα, κατὰ τὴν ὑπόσχέσιν μου *mon dernier mot* περὶ τοῦ νέου τούτου θεάτρου ἀξίου πάσης ὑποστηρίξεως.

Σουλτανίτσα.

ΑΛΛΑ ΣΥ,

Κυρία Σουλτανίτσα,

Τὰ βλέπεις ὅλα ρόδινα. Μήπως βουτᾷς τὴν πένα σου εἰς *σερμπέτια*; Μὰ τότε θὰ εἶσαι ἡ Γκιούλ-Χανούμ. Καὶ ὅμως τὸ ὕψος σου εἶναι τόσῳ ἀγκυλωτὸν, ὥστε εἰς ἀναγνώστης τῆς προηγουμένης ἐπιστολῆς σου μοῦ εἶπεν ὅτι τοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἡγκυλώθῃ ἀπὸ μουστάκια. Μήπως εἶσαι κυρία Μουστακάτη;

Ἐπειτα δὲν καταλαμβάνω ποῦ ἄφησες τὸν ἄνδρα σου, τὸν κύριον Σκονισμένον, μὲ τὸν ὁποῖον παρουσιάσθης *ἀλαμπρατσέια* ἐν τῇ πρώτῃ σου ἐπιστολῇ. Τοιαύτας ἐλευθερίας, κυρία Σουλτανίτσα, μπορεῖς νὰ ἐπιτρέπῃς εἰς τοὺς *biceps* τοῦ βραχιονός σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι τὸ «Μὴ Χάνεσαι» διευθύνεται εἰς τὸ περὶ εὐσταλείας κεφάλαιον ἀπὸ συμβούλιον γυναικῶν καὶ τὸ συμβούλιον αὐτὸ εἶναι λίαν αὐστηρὸν ἡθῶν, ὡς τὸ ἀπέδειξαν αἱ δις τῆς ἐβδομάδος ἐξετάσεις εἰς τὸ μάθημα τῆς ἡθικῆς, τὰς ὁποίας ἀναγκάζεται νὰ δίδῃ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δημοσίᾳ. Εἶναι θηλυκοὶ Φίλιπποι Ἰωάννου. Θεέ μου! Ἐὰν ἤξευρες μὲ πόσῃν δυσκολίᾳ ἐδέχθησαν τὰ καθήκοντα τῶν Κυριῶν συμβούλων, καθήκοντα τὰ ὁποῖα ταῖς ἐπέβαλλον νὰ εἶνε εἰς διαρκὴ μετ' ἐμοῦ ὁμιλίαν, ὅχι ἐπὶ τὸ ὁμηρικώτερον ἐννοεῖ!

Μόλις τὰς ἐπέισε τὸ τελευταῖόν μου ἐπιχείρημα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον πράγματι ἦτο καὶ τὸ ἰσχυρότερον.

— Κυρίαί μου, ταῖς λέγω, λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶμαι ὁ Κύριος «Μὴ Χάνεσαι», ἀλλὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι», τοῦτέστι γένους οὐδετέρου.

Ἄ! πῶς οἱ συνεφώδεις ἐκεῖνοι οὐρανοὶ, τὰ ἐξηγηρωμένα θέλω νὰ εἶπω, πρόσωπα τῶν Κυριῶν Συμβούλων αἰθρίασαν ἀμέσως, ὡς νὰ ἀπέσταζες ὕδωρ ἐκ λάσπης τοῦ Σούτσου θολῇς.

Οὐδέτερον! μάλιστα, τότε ἔχομεν ὅλας τὰς ἐγγυήσεις. Διότι εἶσαι κατὰ τὸ ἡμισυ δικός μας — ἃ! Παναγία μου! ἐλάθεψα — δικόν μας! Καὶ ἡμεῖς αἰτινες ἀπογυναικοῦμεν ἀρτίους ἄνδρας, φαντάζεσαι τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν τὸ ἄλλο σου ἡμισυ!

Ἄλλ' ἐπανέρχομαι εἰς τὰ φροῦ-φροῦ τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐσθῆτός σου, κυρία Σουλτανίτσα.

Μήπως ἐφοβήθης νὰ πάρῃς τὸν σύζυγόν σου, διὰ νὰ μὴν ὑποθέσῃ ὁ κόσμος ὅτι ὁ ἐντιμὸς κύριος Σκονισμένος σκονίζεται ἐντὸς τοῦ Ὁρφέως καὶ ἀπογοητευθῇ μὲ τὸ θεατρὸν σου, τὸ ὁποῖον σὺ τόσον ἐμμανῶς φαίνεσαι ἀγαπῶσα;

Δι' ὅλα αὐτὰ, μὲ τὸν ἐπιφέροντα τὴν παρούσαν θὰ λάβῃς φιαλίδιον μαύρης μελάνης, διὰ νὰ μὴν ἀναγκάζεσαι νὰ βουτᾷς τὸ χηνόπτερό σου ἐντὸς *σερμπετιῶν* καὶ μᾶς στέλλεις ὅλο ροδοζάχαρ, ἐσώκλειστον δὲ θὰ λάβῃς καὶ τὴν συμβουλὴν νὰ μᾶς ἐπισκέπτησαι ἄλλοτε μὲ τὸν ἐντιμὸν σύζυγόν σου, διότι αἱ Κυρίαὶ Σύμβουλοι μεθ' ὅλην τὴν οὐδετερότητά μου πιστεύουν φαίνεται εἰς τὰ θαύματα καὶ δὲν ἐμπιστεύονται τοιοῦτο *tête-à-tête*.

«Μὴ Χάνεσαι».